

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Viktora Sedláka a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Zuzany Sváčkové ve věci žalobce: JUDr. A. R. Ph.D., nar. bytem zast. Mgr. Lucíí Rozehnalovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Týnská 633/12, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu škody a omluvu, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. června 2015, č. j. 10 C 284/2011-816,

t a k t o :

I. Odvolací řízení s e z a s t a v u j e .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zveřejnit do patnácti dnů od právní moci rozsudku omluvu zde specifikovaného znění, a to v denících a (výrok I), a současně žalované uložil zaplatit žalobci v téže lhůtě částku 653.261,- Kč (výrok II). Ve zbývající části, v níž žalobce vůči žalované požadoval zaplacení částky 2.013.850,- Kč a úroku ve výši, která byla v citovaném rozsudku vyčíslena, soud I. stupně žalobu zamítl (výrok III), a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV).

Proti oběma vyhovujícím výrokům tohoto rozsudku, tj. proti výroku I a II, podala žalovaná včasné odvolání, v němž soudu I. stupně vytkla nesprávné právní posouzení věci, a navrhla, aby odvolací soud rozsudek prvostupňového soudu v napadeném rozsahu změnil tak, že žalobu zamítne. Dříve, než odvolací soud o tomto odvolání rozhodl, však žalovaná svým podáním ze dne 5.10.2015, jež bylo soudu I. stupně doručeno téhož dne, vzala toto odvolání zčásti zpět. V této souvislosti žalovaná v úvodu svého podání zrekapitulovala znění obou napadených výroků tak, jak bylo zmíněno výše, a způsobem nevzbuzujícím jakékoliv pochybnosti ohledně vymezení té části napadeného rozhodnutí, již se zpětvzetí odvolání týkalo, uvedla, že své odvolání bere zpět ve vztahu k výroku I tohoto rozhodnutí, zatímco nadále trvá na odvolání směřujícím proti jeho výroku II. Poté, kdy soud I. stupně svým usnesením ze dne 30.11.2015, č. j. 10 C 284/2011-841, jež bylo žalované doručeno dne 9.12.2015, žalovanou vyzval, aby své odvolání směřující proti výroku II napadeného rozhodnutí ve stanovené lhůtě doplnila o chybějící náležitosti, žalovaná prostřednictvím podání ze dne 15.12.2015 soud I. stupně informovala o tom, že své odvolání směřující proti výroku I rozsudku vzala zpět omylem, přičemž ve skutečnosti na tomto odvolání i nadále trvá.

Zároveň s tím žalovaná vzala své odvolání částečně zpět ve vztahu k výroku II předmětného rozsudku, neboť částku v něm uvedenou již žalobci v plné výši uhradila.

S ohledem na uvedené procesní úkony žalované, jež v řízení následovaly po podání odvolání, je nicméně třeba uvést, že procesní úkon je projevem vůle jednajícího subjektu, pro který je rozhodující samotný projev této vůle (navenek), nikoliv vůle sama. Není tedy (na rozdíl od právního úkonu hmotněprávního) významné, zda projevu vůle navenek skutečně odpovídala samotná vůle jednajícího subjektu, že byl projev vůle případně vyvolán omylem apod. Rozhodující je obsah projevu. V procesním právu platí pro procesní úkony zásada „co se stalo, nelze odestát“. Učiněné procesní úkony tedy nelze v zásadě vzít zpět, tedy odstranit jejich nastalé procesní účinky na trvání a obsah procesněprávního vztahu, pokud to právní úprava výslovně nepřipouští (jako např. u zpětvzetí žaloby nebo zpětvzetí odvolání). Procesní úkon, jehož povaha to umožňuje, může být toliko odvolán, tedy mohou být odklizeny jeho (ještě nenastalé) procesní účinky, pokud takové odvolání dojde soudu nejpozději současně s odvolávaným procesním úkonem (viz Drápal L., Bureš J. a kol., Občanský soudní řád I, Velký komentář, 1. vydání, Praha, C. H. Beck, 2009, str. 211 – 212).

Ve světle uvedených skutečností a za situace, kdy z podání žalované ze dne 5.10.2015 není patrná jakákoliv zřejmá nesprávnost, jež by mohla odůvodňovat pochybnosti o určitosti jeho obsahu (např. v důsledku záměny číselného označení výroků napadeného rozsudku v jejich úvodní rekapitulaci, kterou toto podání žalované obsahuje), odvolací soud konstatuje, že uvedeným podáním žalovaná vzala své odvolání účinně částečně zpět, a to ve vztahu k výroku I napadeného rozsudku, tj. ve vztahu k výroku o její povinnosti zveřejnit v rozsudku uvedenou omluvu. Omyl, o němž žalovaná soud I. stupně informovala až prostřednictvím svého podání ze dne 15.12.2015, na uvedeném závěru nemůže nic změnit, nebylo-li toto sdělení prvostupňovému soudu doručeno nejpozději současně s podáním, v němž se žalovaná tvrzeného omylu dopustila. Výrok I předmětného rozsudku tudíž již odvolacímu přezkumu podroben být nemůže. Pakliže žalovaná svým podáním ze dne 15.12.2015 vzala zpět své odvolání též v části směřující proti výroku II, kterým jí byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 653.261,- Kč, je zároveň nepochybné, že žádná část předmětného rozsudku, proti níž by odvolání žalované nadále směřovalo, již nezbývá.

Vzhledem k učiněným zpětvzetím podaného odvolání tedy odvolací soud přistoupil k aplikaci § 207 odst. 2 věta první o.s.ř., podle kterého dokud o odvolání nebylo rozhodnuto, je možno vzít je zpět; v takovém případě odvolací soud odvolací řízení zastaví, a proto rozhodl tak, jak ve výroku I tohoto usnesení uvedeno.

Výrok o nákladech odvolacího řízení vychází z § 146 odst. 2 věta první o.s.ř., aplikovaného ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř., jakož i ze skutečnosti, že na straně žalobce žádné náklady v této fázi řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 22. ledna 2016

Mgr. Viktor Sedlák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ilona Jiranová